

COMUNICAT

Després de gairebé tres anys, per fi mitjançant sentència, es reconeix **la falsedat de les greus acusacions vessades contra meu**, si bé el veredict final sorprèn, en entendre que, malgrat les malicioses imputacions, no hi havia voluntat de difamar-me. Davant els rumors que ja circulen pel Poble, em veig en la necessitat de comunicar tot el què s'ha provat, i que és el següent:

El dia 2 de març de 2017, una funcionària va manifestar a la responsable de RRHH de l'Ajuntament de Cubelles, de manera resumida, però literal, que *"la vaig obligar a anar a una reunió a la DIBA, amb el meu cotxe; que en acabar la vaig dur a un hotel on la vaig obligar a prendre una beguda, i li vaig insinuar tenir relacions sexuals; que li vaig posar un despatx per assetjar-la i fer-li aquests tipus d'insinuacions. Tanmateix que m'havia gravat preguntant a algú si portava calces, i l'amenaçava en no donar-li dies de festa"*.

El 6 de març, aquesta funcionària es va retractar, cosa que no fou acceptada donada la gravetat dels fets relatats, en aplicació del Protocol d'Assetjament sexual de l'Ajuntament, així com per la Llei de Riscos Laborals i de Procediment Administratiu, si bé és cert quedés del Consistori s'hauria pogut tancar aquí el tema, actuant amb mediació i voluntat.

Davant aquestes difamacions i falsedats, conscient que es farien públiques amb la finalitat de desacreditar-me, decidí la meua dimissió de tots els càrrecs que aleshores ostentava, en entendre que no podia mantenir-los dignament amb aquestes acusacions, interposant querella contra la funcionària en qüestió, per delictes d'injúries i calúmnies per restituir la meua reputació i honorabilitat, tan pública com privadament.

Durant la seva declaració a la Jutgessa d'Instrucció feta el dia 8 de març de 2018, **la funcionària va admetre que mai se li van fer proposicions de caràcter sexual**, però ratificant que sí l'havia portat a un hotel, i que li vaig habilitar un despatx per crear un ambient íntim amb la finalitat d'assetjar-la "subtilment". També va manifestar que no sabia perquè vam anar a Barcelona amb el meu vehicle. En quant l'assetjament laboral, es referia a que se li posaven problemes a l'hora de agafar dies de permís. Tanmateix va dir que jo li enviava missatges de caire sexual i fora d'hores, manifestant que entre els dos hi havia una relació estrictament professional.

El dia del judici, celebrat el 10 de gener d'enguany, va quedar demostrat que:

Segons reconeix la Sentència, pel testimoni de la responsable de RRHH, aquesta va transcriure fidelment el què la funcionària li va manifestar el 2 de març al seu despatx, amb l'avertiment ja d'inici, que s'obriria un expedient donada la gravetat de les acusacions, donant per descomptat que no era cap consulta. L'esmentada funcionària no va voler signar-lo perquè no volia que el seu nom constés enlloc, i a preguntes de la Jutgessa, la funcionària va arribar a dir que el que relata la denúncia, van ser interpretacions de la responsable de RRHH, mai seves.

Les converses de whatsapp des de juny de 2016 fins febrer de 2017, entre la funcionària i jo, aportades per mi a la causa, van desmentir, refermades per la declaració pericial, bona part de la declaració de la funcionària.

Curiosament, de la gravació on jo suposadament deia si algú portava calces, mai més se n'ha sabut res, ja que no es va aportar a la causa com a prova.

Segons la declaració de la pèrit psiquiatra forense aportada també per aquesta part, de l'estudi de tots el whatsapp, es desprèn que en cap cas s'observa que la funcionària estigués coaccionada, incòmoda o assetjada, i que era evident una relació de confiança mútua. Frases com "wapo, ara pujo a fer-te un petó; ja estic tranqui-la si sé que respires; ets el regidor més culte que he tingut mai; he pujat a abraçar-te i no hi eres; tu que ets el millor regidor del mon mundial donem festa demà...", **no només consten a la causa, sinó que la funcionària les va ratificar al judici, desmunten així l'assetjament laboral**, refermat pel testimoni aportat de la meua part, un responsable del Consell Comarcal, que va deixar palès que el motiu de posar-li un despatx, va ser per la mala relació que aleshores tenia la funcionària amb la resta de companyes, i així aïllar-la per reduir la tensió existent al lloc de treball, mai per facilitar cap tipus d'assetjament.

Aquest responsable va testificar que el canvi va funcionar, i que encara es manté.

Durant el interrogatori a la Vista Oral, després de negar-ho tres cops, la funcionària va **admetre finalment que no es va anar a un hotel sinó a una cafeteria**, i que el motiu d'anar en el meu cotxe a Bcn, era perquè aquell dia em va manifestar que no disposava de vehicle, demanant-me que portés els seus fills a l'escola a Vilanova, fet que va reconèixer també en seu judicial.

Així doncs ha quedat acreditat, **segons consta a la sentència, i manifestat per ella mateixa, que mai va patir assetjament sexual per part meua**. A nivell laboral va dir que se sentia incòmoda sense concretar els motius, si bé va dir que m'admirava, i era el millor regidor amb el que havia treballat. Desconcertant.

La Sentència sorprenentment absol la funcionària dels delictes de injúries i calúmnies perquè segons la Jutgessa, no tenia intenció de vulnerar el meu honor, ni atribuir-me cap delictes, ja que no hi havia cap voluntat de difamar i d'atemptar contra el meu honor, perquè va demanar confidencialitat, perquè ho va dir tot a porta tancada, perquè no va signar la denúncia, i perquè no volia que s'activés el protocol d'assetjament en no prestar el seu consentiment. Val a dir que l'assetjament sexual es tipifica com delictes a l'article 184 del CP

Finalment, el més important per a mi és que queda provat, demostrat i reconegut en sentència, que en cap cas vaig assetjar ningú, de cap manera, tant per les proves aportades com sobretot per la declaració de la mateixa funcionària.

Que cadascú reflexioni, si fer acusacions falses tan greus, amb conseqüències personals, polítiques, socials, i laborals irreparables, acudint al funcionari adient per iniciar un expedient d'ofici i/o denúncia i activar el protocol corresponent, d'on es pot desprendre una responsabilitat penal, és compatible amb la voluntat de no difamar, perquè no se signa el que voluntàriament s'ha denunciat.

Donat que aquesta sentència és un mal precedent que pot emparar més acusacions falses futures, que obliguen a actuar a l'Administració sense coneixement del denunciat, obrint la veda a difamar amb impunitat i sense conseqüències, s'ha presentat el recurs corresponent davant l'Audiència Provincial.

Joaquim D. MACIÀ i TETAS